

Петя Дубарова

С дъжда

От спуканите вени на небето
потича неспокоен и студен,
съзира ме, заглежда се във мен,
с езици хладни близва ми лицето.

Той ту се свива в локва пред нозете,
треперещ като коте от вода,
ту бяла електрическа звезда
във него се оглежда като цвете.

Заслушвам се и чувам как над мене
със капки черни като вишнев сок
той удря по циментовия блок
и нещо му говори със звънтене.

Във тази нощ сама съм в тъмнината,
но нищо не навява самота,
защото е изкуство под дъжда
да можеш да говориш със водата.

1978

КРАЙ

© 1978 Петя Дубарова

Източник: Словото
Набиране: Елена Николова

Публикация:

Петя Дубарова, „Аз и морето“, издателство „Георги Бакалов“, Варна, 1980

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5964>]